

فاشیسم در ایتالیا- ۱۹۱۹

بنیتو موسولینی در آغاز قرن بیستم تفکراتی سوسیالیستی داشت که بر تقدم جامعه بر فرد و مالکیت عمومی مبتنی بود، اما در اواخر جنگ جهانی اول با چرخش ۱۸۰ درجه‌ای در عقایدش به تبلیغ افکار تند ناسیونالیستی، نژادپرستی و ملی‌گرایی پرداخت.

بنیتو موسولینی در آغاز قرن بیستم تفکراتی سوسیالیستی داشت که بر تقدم جامعه بر فرد و مالکیت عمومی مبتنی بود، اما در اواخر جنگ جهانی اول با چرخش ۱۸۰ درجه‌ای در عقایدش به تبلیغ افکار تند ناسیونالیستی، نژادپرستی و ملی‌گرایی پرداخت. وی در ۲۳ مارس ۱۹۱۹ حزب فاشیست ایتالیا را تأسیس کرد. اعضای این حزب به تجدید قدرت امپراتوری روم قدیم معتقد بودند و چون لباس های سیاه بر تن می کردند به پیراهن سیاهان معروف شدند.

تفکر فاشیستی بر استقرار یک رژیم دیکتاتوری غیرپارلمانی و دشمنی با هر نوع آزادی استوار بود و در سیاست خارجی نیز مشی تجاوزکارانه را تبلیغ می کرد. فاشیسم بیش از آن که یک فلسفه یا ایدئولوژی سیاسی باشد، یک روش حکومت است که بر سه اصل حکومت فردی، قدرت و حاکمیت دولت و ناسیونالیسم افراطی بنا شده است.

در حکومت فاشیستی، فردی که در رأس حکومت قرار می گیرد مافوق قانون و واجب اطاعه است. در این حکومت ها سازمان دولت با تکیه بر قدرت نظامی و گروه های فشار سیاسی و وسایل تبلیغاتی که در اختیار دولت است آزادی های فردی را محدود کرده و هرگونه حرکت مخالفی را سرکوب می کند.

همچنین فاشیسم به طور عام به رژیم های استبدادی متمرکزی اطلاق می شود که با ایدئولوژی تبعیض نژادی و ناسیونالیسم افراطی حکومت می کنند و با سرکوب مخالفین، ایجاد اختناق و سانسور عقاید و افکار مردم، حکومت خود را تداوم می بخشند. موسولینی به کمک اعضای این حزب در اکتبر ۱۹۲۲ با شعار قدرت، اطاعت و عدالت، شهر رُم، پایتخت ایتالیا را تسخیر کرد و به مقام نخست وزیری رسید. موسولینی از آن پس در تعقیب اهداف حزب فاشیست، به تدریج همه امور داخلی و خارجی را تحت سیطره خود درآورد.

موسولینی به همراه هیتلر رهبر فاشیست آلمان، جنگ جهانی دوم را آغاز کرد، اما سرانجام در اواخر جنگ، توسط میهن پرستان ایتالیایی دستگیر و در ۲۸ آوریل ۱۹۴۵ تیرباران شد.